

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 94/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., K., zastúpeného advokátkou JUDr. M. K., T., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Topoľčany v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 23/2010 a jeho rozsudkom zo 14. apríla 2010 vo výroku o trovách konania, postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 148/2010 a jeho rozsudkom z 8. júla 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 226/2010 z 28. februára 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. mája 2011 doručená sťažnosť M. H., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. M. K., T., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky [ďalej len „ústava“ (sťažovateľ v petite uvádza síce čl. 46 ods. 2 ústavy, ale z obsahu sťažnosti zjavne vyplýva, že mal na mysli čl. 48 ods. 2 ústavy, pozn.)] postupom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 23/2010 a jeho rozsudkom zo 14. apríla 2010 vo výroku o trovách konania, postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 148/2010 a jeho rozsudkom z 8. júla 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 226/2010 z 28. februára 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že návrhom doručeným okresnému súdu 26. januára 2010 sa R. H., T. (ďalej len „navrhovateľ“), domáhal zrušenia svojej vyživovacej povinnosti voči svojmu plnoletému synovi ako odporcovi (sťažovateľovi), ktorá mu bola uložená rozsudkom okresného súdu sp. zn. 10 P 24/2007 z 24. apríla 2007 na sumu 66,39 € mesačne.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 C 23/2010 zo 14. apríla 2010 žalobu navrhovateľa zamietol. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré spočívali v tom, že *„navrhovateľ nebol v kontakte s odporcom, odporca mu neoznámil, že pokračuje v štúdiu na vysokej škole, v kladnom prípade by mohol navrhovateľ zvážiť podanie takéhoto návrhu a keďže o ňom nevedel, rozhodol sa podať návrh na zrušenie jeho vyživovacej povinnosti, potom ako mal vedomosť, že odporca ukončil stredoškolské vzdelanie“*.

Sťažovateľ okrem nesúhlasu s rozhodnutím okresného súdu v časti týkajúcej sa trov konania namietal postup prvostupňového súdu z dôvodu *„zákonom neodôvodnenej nerovnosti postavenia procesných strán v konaní pred týmto súdom, keď súd pri nariadovaní termínov pojednávania bral ohľad len na záujmy a časové možnosti navrhovateľa a ani jeden termín pojednávania nenariadil tak, aby zohľadnil aj časové možnosti a študijné povinnosti odporcu na vysokej škole. Týmto postupom prvostupňový súd poprel odporcovi jeho procesné právo zúčastniť sa priamo na pojednávaniach v prejednávanej veci, ktorá sa týka jeho osoby a zasahuje do jeho práv, tým mu bolo*

znemožnené právo vyjadrovať sa osobne a priebežne k tvrdeniam navrhovateľa a vykonaným dôkazom.“.

Krajský súd na základe odvolania navrhovateľa (v merite veci) a tiež odvolania sťažovateľa (vo výroku o trovách konania) rozsudkom sp. zn. 8 Co 148/2010 z 8. júla 2010 označený rozsudok okresného súdu zmenil tak, že zrušil *„vyživovaciu povinnosť odporcu voči navrhovateľovi, naposledy upravovanú rozsudkom Okresného súdu Topolčany č. k. 10 P/24/2007-61 zo dňa 24. 4. 2007, počnúc od 1. 9. 2009“.*

Podľa sťažovateľa odvolací súd *„neodstránil resp. nenapravil v odvolaní namietanú nerovnosť účastníkov konania napr. tak, že by bol nariadil pojednávanie a umožnil využitie procesného práva osobne aj odporcovi, súčasne sa odvolací súd ani nevysporiadal s námietkou odporcu v odvolaní, že mu prvostupňový súd neumožnil stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami. Preukázateľne došlo aj zo strany tohto súdu k porušeniu práva odporcu na súdnu ochranu a prístup k súdu garantovaný v čl. 46 ods. 1 a 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“.*

Proti rozsudku krajského súdu z 8. júla 2010 podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom napadol rozsudok *„v celom rozsahu a súčasne namietol aj jeho zmätočnosť“.* Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 226/2010 z 28. februára 2011 dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol.

Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd svojím rozhodnutím *„zjavne diskriminuje odporcu ako účastníka konania, keď kvalifikuje výrokovú časť rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8 Co/148/2010-107 zo dňa 8. júla 2010 len ako chybu v písaní. Diskrimináciu vníma odporca v tom, že ak by bol takýto nezmyselný a zmätočný návrh podávaný účastníkom konania, súd by konanie prerušil s výzvou na upresnenie, čoho sa domáha a ak by účastník na výzvu nereagoval, súd by konanie zastavil, resp. by návrh odmietol. V zmysle uvedeného sa javí, že prísny formalizmus a perfektnosť je súdmi vyžadovaná výlučne od účastníkov konania, kým pre súdy samé má byť povolená benevolencia a neprimeraná tolerancia k chybám v ich činnosti. Najvyšší súd odobril svojim uznesením neperfektnosť*

a zmätočnosť rozsudku krajského súdu napriek tomu, že takýto rozsudok by nebol ani vykonateľný. Tým, že Najvyšší súd Slovenskej republiky zhovievavo kvalifikoval výrok rozsudku Krajského súdu v Nitre len ako chybu v písaní, na základe tohto záveru potom konštatoval, že nie sú dôvody pre prípustnosť dovolania a preto sa nezaoberal ani vecou samou ani náhradou trov konania... Krajský súd v Nitre teda zrušil povinnosť, ktorá nikdy a žiadnym súdom nebola odporcovi uložená a súčasne nerozhodol o povinnosti, ktorá bola uložená predmetným rozsudkom č. k. 10 P/24/2007-61 zo dňa 24. 4.2007 navrhovateľovi.“.

Podľa názoru sťažovateľa postupom a rozhodnutiami uvedených súdov „*bolo porušené jeho základné právo na prístup k súdu, k súdnej ochrane, na prerokovanie jeho veci v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na spravodlivé súdne konanie a rozhodnutie, teda práva, ktoré sú zakotvené v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky“.*

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 a na prerokovanie jeho veci v jeho prítomnosti s možnosťou vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručené v čl. 46 ods. 2 (z obsahu sťažnosti zjavne vyplýva, že sťažovateľ mal na mysli čl. 48 ods. 2 ústavy, pozn.) Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Topolčanoch v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C/23/2010, postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/148/2010 a rozhodnutím o dovolaní na Najvyššom súde Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo/226/2010 boli porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Cdo/226/2010 zo dňa 28. februára 2011, zrušuje Rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8 Co/148/2010-107 zo dňa 8. júla 2010 ako aj rozsudok Okresného súdu v Topolčanoch č. k. 6 C/23/2010-87 zo dňa 14. apríla 2010 a vec vracia Okresnému súdu v Topolčanoch na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Okresný súd v Topolčanoch je povinný uhradiť náhradu trov právneho zastúpenia sťažovateľovi v sume 261,82 Eur na účet právneho zástupcu č. ... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv namietanými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu a postupmi týchto súdoch, ktoré predchádzali ich vydaniu, ako aj namietaným uznesením najvyššieho súdu.

1. K namietanému porušeniu základných práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 23/2010 a jeho rozsudkom zo 14. apríla 2010

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ mal právo podať proti namietanému postupu a rozsudku okresného súdu (v časti trov konania) odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základných práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Co 148/2010 z 8. júla 2010 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná

a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že namietaný rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť v spojení s namietaným rozsudkom okresného súdu 24. augusta 2010, pričom sťažovateľ doručil ústavnému súdu sťažnosť 30. mája 2011, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

S týmto záverom sa ústavný súd v danom prípade neuspokojil vzhľadom na to, že aj v prípade sťažovateľa reflektoval svoju judikatúru z ostatného obdobia (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 390/2011), podľa ktorej lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv namietaným rozsudkom krajského súdu aj z hľadiska toho, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd pri preskúmaní namietaného rozsudku krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 250/09).

Ústavný súd preto v prvom rade preskúmal rozsudok okresného súdu sp. zn. 6 C 23/2010 zo 14. apríla 2010, ktorým bol návrh navrhovateľa na zrušenie vyživovacej povinnosti voči sťažovateľovi zamietnutý, a v tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať na túto časť jeho odôvodnenia:

„Navrhovateľ dňa 26. 1. 2010 podal na tunajšom súde návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti voči odporcovi s účinnosťou od 1. 9. 2009 z dôvodu, že odporca ukončil štúdium

S. v T. a nebolo mu oznámené, že by odporca pokračoval v riadnom dennom štúdiu. Svoju vyživovaciu povinnosť si plnil do 31. 8. 2009.

Odporca s návrhom nesúhlasil, pretože pokračuje v štúdiu na vysokej škole, i keď formou externého štúdia. Uchádzal sa o prijatie na vysokú školu formou denného štúdia, ale bol prijatý iba na uvedenú formu.

Navrhovateľ... uviedol, že nakoľko odporca študuje externou formou, má možnosť sa zamestnať a to aspoň brigádnicky. Keby prejavil odporca záujem sám mu mohol nájsť prácu, pretože je veľa voľných miest aj v T...

Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že návrhu navrhovateľa nie je možné vyhovieť, pretože odporca nenadobudol schopnosť sám sa živiť tak, aby nebol odkázaný na vyživovaciu povinnosť zo strany rodičov. Odporca potom, ako ukončil stredoškolské vzdelanie sa uchádzal o štúdium na vysokej škole, kde si podal prihlášky a to formou denného štúdia, odbor informatika Univerzity K. v N. a ďalej na odbor ..., formou externého štúdia. Na denné štúdium nebol prijatý a prijatý bol na externé štúdium tak, ako to vyplýva z rozhodnutia o prijatí na štúdium. Z uvedeného vyplýva, že v časovej nadväznosti, teda po ukončení stredoškolského štúdia, pokračuje odporca v príprave na budúce povolanie štúdiom na vysokej škole. Pokiaľ navrhovateľ poukázal na možnosť na strane odporcu zamestnať sa popri štúdiu, mal súd za preukázané, že odporca je evidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, uchádza sa o zamestnanie pravidelne, čo dokladuje úradu práce a dokladoval to aj v tomto konaní, avšak bezvýsledne. Nebolo zistené, že by úrad práce, sociálnych vecí a rodiny ponúkol odporcovi zamestnanie, ktoré by odmietol. Preto súd na strane odporcu nemal za preukázané, že by zneužíval svoju odkázanosť na vyživovaciu povinnosť zo strany rodičov... Preto súd návrh navrhovateľa na zrušenie vyživovacej povinnosti zamietol ako nedôvodný, berúc do úvahy situáciu na trhu práce, existenciu širšieho okruhu foriem štúdia, keď takouto formou je aj externé štúdium. Preto pokiaľ odporca pokračuje takouto formou štúdia v príprave na budúce povolanie, nemožno hovoriť, že ukončením stredoškolského štúdia nadobudol schopnosť sám sa živiť.“

Z rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 Co 148/2010 z 8. júla 2010 vyplýva, že v danej právnej veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa pri úplnom zistení skutkového stavu veci a pri použití správneho právneho predpisu vec nesprávne právne

posúdil. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že návrh navrhovateľa bol dôvodne podaný. V odôvodnení namietaného rozsudku krajský súd najmä uviedol:

„... Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Podľa § 62 ods. 2 Zákona o rodine obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

Podľa § 75 ods. 1 prvá veta Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného.

Podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom je obmedzené na obdobie, kým dieťa nie je schopné samo sa živiť. Medzi rozhodujúce faktory na strane dieťaťa patrí jeho vek, zdravotný stav, štúdium, schopnosť zamestnať sa, schopnosť vykonávať prácu, odôvodnené záujmy a potreby, majetkové pomery a podobne. Spolu s § 75 a nasl. Zákona o rodine je možné vyvodiť faktory, ktorých kombinácia priamo vplýva na stanovenie výšky výživného v súdnom konaní. Na strane povinného sú to v prvom rade jeho zárobné schopnosti a možnosti, majetkové pomery, životná úroveň, počet iných vyživovacích povinností a výška príspevku iných povinných k týmto oprávneným. Na strane dieťaťa treba prihliadnúť na jeho oprávnené potreby s ohľadom na jeho vek, zdravotný stav, záujmy, prípravu na budúce povolanie, majetkové pomery dieťaťa, ďalej na výšku výživného, ktoré poskytujú iné povinné osoby, napr. druhý rodič, na ich schopnosti a možnosti príp. majetkové pomery a počet vyživovacích povinností.

V ustanovení § 78 ods. 1 Zákona o rodine je zakotvená zásada, podľa ktorej stanovené výživné je možné zmeniť, ak dôjde k podstatnej zmene pomerov, pričom stanovené výživné má zodpovedať pomerom, za ktorých bolo stanovené. Ak dôjde k podstatnej zmene pomerov, musí sa to premietnuť i pri úprave vyživovacej povinnosti, pričom zmena pomerov je dôvodom na podanie návrhu na začatie konania, prípadne môže

súd začať konať aj bez návrhu podľa § 163 ods. 2 OSP, ktoré konanie môže skončiť novou súdnou úpravou výživného...

Je nesporné, že rozsudkom Okresného súdu Topoľčany č. k. 10 P/24/2007-61 zo dňa 24. 4. 2007 bola zvýšená vyživovacia povinnosť navrhovateľa na odporcu zo sumy 1.100,- Sk na sumu 2.000,- Sk mesačne od 1. 1. 2007. Odporca bol študentom Z. T., okrem výdavkov spojených s návštevou návštevy strednej školy mal ďalšie výdavky za členský poplatok v rybárskom zväze ročne 2.500,- Sk, v súvislosti s aktívnym hraním futbalu za výstroj 10.000,- Sk ročne. V konaní bolo nesporné, že odporca ukončil štúdium na strednej škole v školskom roku 2008/2009 vykonaním maturitnej skúšky. Z rozhodnutia dekana F. v N. zo dňa 17. 4. 2009 vyplýva, že odporca bol prijatý na štúdium v akademickom roku 2009/2010 na trojročné bakalárske štúdium študijného programu aplikovaná etika - etika profesijných činností, v externej forme, s povinnosťou platiť školné 700 eur za akademický rok. Z rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny T. zo dňa 9. 9. 2009 a 18. 3. 2010 vyplýva, že odporca je zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 31. 8. 2009, pravidelne preukazuje záujem zamestnať sa tak, že reaguje na ponuky pracovných ponúk zo stránky www.profesia.sk. Nepoberá štátnu sociálnu dávku, rodičovský príspevok, ani prídavok na dieťa. V konaní bolo nesporné, že odporca dochádza na externé štúdium každý piatok v týždni, cestovné má 5 Eur, v prípade seminárnych prác dochádza aj cez týždeň, 3-4 x do mesiaca. Okrem školného za akademický rok má ďalšie náklady spojené s týmto štúdiom /študentská karta, internet, notebook/, odporca má zvýšené výdavky spojené s členským poplatkom v rybárskom zväze. Odporca nepracuje, nemá žiadny príjem.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom k tomu, že odporca ukončil v školskom roku 2008/2009 S., T., vykonaním maturitnej skúšky dňa 12. 5. 2009, pričom následne bol prijatý na štúdium na vysokej škole v akademickom roku 2009/2010, avšak toto ďalšie vzdelávanie odporcu je v externej forme /teda nie v dennej forme/, je potrebné prijať záver, že odporca je schopný sám sa živiť. Tento záver preukazujú okolnosti vyššie uvedené v tom, že riadnym ukončením štúdia na strednej škole, vykonaním maturitnej skúšky došlo u neho k ukončeniu prípravy na budúce povolanie, keď nepokračuje v ďalšom štúdiu na vysokej škole v dennej forme, teda je schopný zamestnať sa v odbore, ktorý riadne vyštudoval a ukončil na strednej škole, samozrejme s poukazom na reálnu možnosť v súčasnej dobe nájsť si prácu v tomto odbore,

resp. v obdobnom odbore na trhu práce, príp. v úplne inom odbore. Napriek jeho štúdiu na vysokej škole formou externého štúdiu, je potrebné prijať záver, že je v súčasnej dobe schopný sa samostatne živiť a samostatne uspokojovať svoje potreby, aj s ohľadom na jeho zdravotný stav, ktorý mu umožňuje prácu vykonávať, teda zamestnať sa.

Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že zrušil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa na odporcu.“

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta rovnaké skutočnosti, ktoré namietal v konaní pred všeobecnými súdmi (okresným, krajským, prípadne najvyšším súdom), t. j. že „prvostupňový súd pri nariadovaní termínov pojednávania ani raz neprihliadol na časové možnosti a povinnosti odporcu a nariadoval pojednávania výlučne len v termínoch, ktoré zohľadňovali vždy iba záujem a tvrdené časové možnosti navrhovateľa..., v tom vnímal už v prvostupňovom konaní diskrimináciu a popretie svojho práva osobne sa zúčastniť pojednávania a vyjadrovať sa k prednesom protistrany... Prvostupňový súd odporcovi neumožnil stať sa účastníkom súdneho konania so všetkými procesnými oprávneniami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú. Okresný súd v Topolčanoch síce vykonal výsluch odporcu na žiadosť právnej zástupkyne dňa 8. 4. 2010, keďže na súdom nariadený termín pojednávania dňa 9. 4. 2010 sa odporca opätovne nemohol dostaviť pre plnenie si študijných povinností (skúšky), avšak týmto výsluchom neboli naplnené jeho namietané práva, keďže nemal možnosť reagovať bezprostredne a priamo na vyjadrenia navrhovateľa tak, ako by tomu bolo na pojednávaní. V tom vidí základ pre nesprávne rozhodnutie tak prvostupňového súdu v časti nepriznania náhrady trov konania, ktoré vychádzalo len z nepodloženého vyhlásenia navrhovateľa, ako to vyplýva z odôvodnenia a následne aj nesprávneho posúdenia právnej veci Krajským súdom v Nitre, ktorý vychádzal z neobjektívnych a nepravdivých vyjadrení a prednesov navrhovateľa, ktoré neboli konfrontované vyjadreniami a prednesmi odporcu. Sťažovateľ je presvedčený, že práve na tom základe odvolací súd posúdil vec samú odlišne ako prvostupňový súd a jeho rozhodnutie bez poznania objektívnej skutočnosti zmenil...

Krajský súd v Nitre taktiež neumožnil sťažovateľovi byť účastníkom konania so všetkými oprávneniami a povinnosťami... keď o odvolaniach účastníkov rozhodol bez nariadenia pojednávania.“

V súvislosti s námietkami sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Vychádzajúc z uvedeného bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či krajský súd ako odvolací súd svoj rozsudok sp. zn. 8 Co 148/2010 z 8. júla 2010 primeraným spôsobom odôvodnil a či ho nemožno považovať za arbitrárny, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľný a neudržateľný.

Vo vzťahu ku všetkým námietkam uplatneným sťažovateľom ide o problém právneho posúdenia veci, prípadne o hodnotenie skutkových zistení (o príčinách prerušenia kontaktu medzi účastníkmi).

Ústavný súd v nadväznosti na námietky sťažovateľa pripomína svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec

podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (m. m. I. ÚS 241/07).

V danom prípade podľa názoru ústavného súdu nemožno hodnotiť napadnutý rozsudok krajského súdu ako arbitrárny, pretože v jeho odôvodnení sú uvedené skutočnosti, ktoré viedli krajský súd k záveru, že riadnym ukončením štúdia na strednej škole, vykonaním maturitnej skúšky došlo u sťažovateľa k ukončeniu prípravy na budúce povolanie. Argumenty uvedené v odôvodnení, na základe ktorých odvolací súd dospel k odlišnému právnemu posúdeniu veci ako súd prvého stupňa (pri úplnom zistení skutkového stavu veci a pri aplikácii správneho právneho predpisu), že sťažovateľ napriek štúdiu na vysokej škole formou externého štúdia je schopný sa samostatne živiť a samostatne uspokojovať svoje potreby, aj s ohľadom na jeho zdravotný stav, ktorý mu umožňuje prácu vykonávať, teda zamestnať sa, nemôžu podľa názoru ústavného súdu viesť k záveru o ústavnej neakceptovateľnosti sťažnosťou napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorý by zároveň zakladal dôvod na vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V tejto časti je preto sťažnosť sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu zjavne neopodstatnená.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré malo spočívať v tom, že krajský súd v danej veci nenariadil pojednávanie, podľa názoru ústavného súdu postupoval krajský súd v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku [§ 214 ods. 2 (ďalej aj „OSP“)] a nijako nepochybil, keď pojednávanie nenariadil; nemohol teda z tohto dôvodu ani porušiť základné právo sťažovateľa, ktorého porušenie namieta, upravené v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z § 214 ods. 2 OSP vyplýva, že odvolací súd môže rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia pojednávania, ak tomu nebránia dôvody uvedené v § 214 ods. 1 OSP; tieto v danom prípade podľa zistení ústavného súdu neboli naplnené. Ústavný súd takisto nezistil, že by v priebehu prvostupňového, ako aj odvolacieho súdneho konania došlo k porušeniu

rovnosti (diskriminácii) účastníkov konania, prípadne konkrétneho procesného práva sťažovateľa (v konaní zastúpeného právnu zástupkyňou), a ani sťažovateľ porušenie žiadneho zo svojich procesných práv (že by prvostupňový súd pri nariaďovaní termínov pojednávania nebral do úvahy jeho študijné povinnosti, pre ktoré sa ich nemohol osobne zúčastniť) v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu nenamietal (odvolanie podal len v časti trov konania). Za daných okolností aj túto časť sťažnosti sťažovateľa ústavný súd považuje za zjavne neopodstatnenú.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a sťažovateľom označenými základnými právami neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľa spôsobom, s ktorým sťažovateľ síce nesúhlasí, ale rozhodnutie bolo náležite odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je vzhľadom na už uvedené oprávnený ani povinný nahrádzať.

Na základe uvedených skutočností a záverov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 8 Co 148/2010 z 8. júla 2010 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. K namietanému porušeniu základných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 226/2010 z 28. februára 2011

Proti zmeňujúcemu rozsudku krajského súdu, ktorým odvolací súd zrušil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči sťažovateľovi, naposledy upravovanú rozsudkom okresného súdu sp. zn. 10 P 24/2007 z 24. apríla 2007, počnúc od 1. septembra 2009, podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo namietaným uznesením najvyššieho súdu podľa § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP odmietnuté z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Prípustnosť dovolania sťažovateľ odvodzoval zo skutočnosti, že namietané rozhodnutie najvyššieho súdu trpí v zmysle § 237 a § 238 OSP inou vadou, ktorá spôsobuje jeho zmätočnosť. Podľa sťažovateľa je zmätočnosť daná objektívnou skutočnosťou, že odvolací súd po tom, čo rozhodol, že mení rozhodnutie prvostupňového súdu, vyriekol, že *„zrušuje vyživovaciu povinnosť odporcu voči navrhovateľovi, naposledy upravovanú rozsudkom Okresného súdu Topoľčany č. k. 10 P/24/2007-61 zo dňa 24. 4. 2007, počnúc od 1. 9. 2009“*. Sťažovateľ v tejto súvislosti namieta, že nikdy nemal voči navrhovateľovi žiadnym rozhodnutím súdu uloženú vyživovaciu povinnosť. Sťažovateľ v dovolaní tiež namietal právne a skutkové závery rozhodnutia odvolacieho súdu a tiež jeho výrok o nepriznaní náhrady trov konania.

Podľa § 238 ods. 4 OSP dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení.

Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol z dôvodu neprípustnosti.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že odôvodnenie právneho názoru najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP (ako aj o neprípustnosti dovolania podľa § 237 a § 239 OSP z dôvodu, že dovolaním napadnuté rozhodnutie nemá znaky rozhodnutí uvedených v týchto ustanoveniach) sa nevyznačuje arbitrárnosťou, pričom argumentácia sťažovateľa uvedená v jeho sťažnosti nie je spôsobilá spochybniť opodstatnenosť záverov najvyššieho súdu, ktoré vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo odôvodnil. V súvislosti s týmto záverom ústavný súd poukazuje na túto časť odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu:

„Dovolanim možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.). Osobitne však treba zdôrazniť, že dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených Zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov, okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určenie rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení (§ 238 ods. 4 O. s. p.).

V danom prípade dovolanie smeruje proti rozsudku vydanému vo veci upravenej Zákonom o rodine (vid' právnu úpravu obsiahnutú v ustanoveniach § 62 Zákona o rodine č. 36/2005 Z. z. účinný od 1. apríla 2005). Keďže ale napadnutým rozsudkom bolo rozhodnuté vo veci zrušenia vyživovacej povinnosti otca voči plnoletému dieťaťu (teda nie v niektorej z vecí, v ktorých Občiansky súdny poriadok, napriek tomu, že ide o vec upravenú Zákonom o rodine, výnimočne pripúšťa dovolanie), bezpochyby tento rozsudok nevykazuje znaky rozsudku, proti ktorému je dovolanie prípustné (vid' § 238 ods. 4 O. s. p.).

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. (§ 242 ods. 1 O. s. p.), neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa ďalej zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. (t. j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O. s. p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je

postihnuté niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

Odporca v podanom dovolaní v skutočnosti však nenamietal relevantné procesné vady (tzv. zmätočnosti) v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p. Jeho námietky, že odvolací súd vyriekol, že zrušuje vyživovaciu povinnosť odporcu voči navrhovateľovi naposledy upravenú rozsudkom, pričom odporca však nikdy nemal voči navrhovateľovi žiadnym rozhodnutím uloženú vyživovaciu povinnosť, možno považovať len za chybu v písaní (§ 164 O. s. p.) o čom svedčí jednak vo výroku odvolacieho súdu uvedený rozsudok, ktorým bola upravovaná vyživovacia povinnosť a jednak dôvody rozhodnutia odvolacieho súdu; nejde ale o procesnú vadu (tzv. zmätočnosť) v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p.“

K dovolaniu sťažovateľa proti výroku odvolacieho súdu o trovách konania najvyšší súd uviedol:

„Prípustnosť dovolania proti časti rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania treba posudzovať podľa § 239 O. s. p., nie podľa § 238 O. s. p. Ide totiž o rozhodnutie, ktoré má povahu uznesenia v zmysle § 167 ods. 1 O. s. p., a to aj v prípade, že je pojaté do rozsudku vo veci samej. Ani v takom prípade nezmení rozhodnutie o trovách konania svoju procesnú povahu, a preto z hľadiska prípustnosti dovolania treba na neho hľadiť ako na uznesenie. Ustanovenie § 239 ods. 3 O. s. p. ale výslovne ustanovuje, že predchádzajúce odseky 1 a 2 (prípúšťajúce dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu) neplatia, ak ide o uznesenie o trovách konania.“

Ústavný súd nespochybňuje, že aj v dovolacom konaní sa vyžaduje, aby sa dodržali ústavnoprocené princípy súdneho konania na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 46 až čl. 48 ústavy. Možnosť domáhať sa ich dodržiavania je však limitovaná ustanovením čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa tam uvedených práv (teda aj práv podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy) možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú (v danom prípade sú to príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku).

Na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný odvolací súd. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť

k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom (v tomto prípade najvyšším súdom) by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02). Podľa ústavného súdu však posúdenie prípustnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje. Naopak, ním vyslovené právne závery sú súčasťou konštantnej súdnej praxe všeobecných súdov.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nepochybne vyplýva, z akých dôvodov nebolo sťažovateľom podané dovolanie prípustné. Najvyšší súd reagoval na všetky relevantné argumenty sťažovateľa uvedené v jeho dovolaní a ústavne akceptovateľným spôsobom posúdil podmienky prípustnosti dovolania aj podľa § 239 OSP (v časti trov konania). Z uvedeného dôvodu ústavný súd nezistil v jeho postupe znaky svojvoľnosti a nedospel ani k záveru, že napadnuté uznesenie je arbitrárne alebo nedostatočne odôvodnené (I. ÚS 143/06).

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ svoju sťažnosť v podstate opiera o rovnaké argumenty, aké uviedol v dovolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu. V súvislosti s tým ústavný súd pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vyslovenej neprípustnosti ním podaného dovolania nestotožňuje, ústavný súd poukazuje na to, že otázka posúdenia prípustnosti podmienok dovolacieho konania je zásadne otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených základných práv (IV. ÚS 238/07), ak všeobecný súd postupoval v súlade so zákonom a neporušil pritom ústavnoprosedné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy.

Na základe uvedeného, ako aj so zreteľom na argumentáciu sťažovateľa v sťažnosti ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nemožno prijať záver o takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a v sťažnosti označenými základnými právami sťažovateľa, na základe ktorej by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné reálne dospieť k záveru o ich porušení.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2012